

Đề bài

Con đường đến trường đã trở nên quen thuộc. Em hãy tả lại con đường đó.

Bài làm

Con đường từ nhà em tới trường không xa lắm. Đã bao năm đi lại trên con đường này em không biết từ bao giờ nó đã trở thành người bạn thân thiết.

Nhìn từ xa, con đường như một dải lụa mềm mại nổi bật giữa tầm thẳm màu xanh không lồ của cánh đồng lúa. Con đường tới trường chạy thẳng, có những ngã rẽ đi vào các thôn. Đường tới trường là con đường đất. Nó khoác trên mình chiếc áo màu nâu, trầm tĩnh và hiền lành. Mặt đường có những chỗ lồi lõm, bà tôi bảo đó là vết thương của thời gian in dấu. Bà tôi thỉnh thoảng cũng nói thơ văn lắm. Và mặc dù chẳng hiểu vết thương thời gian là gì nhưng tôi vẫn chăm chú lắng nghe từng lời nói của bà.

Đi trên con đường đất này thấy bàn chân mát rượi. Vào những ngày mưa, đường trơn như đổ mỡ. Lúc đi, những ngón chân phải bám chặt cho khỏi ngã. Hai bên đường, hàng cây bạch đàn cao vút, lá xanh rì đu đưa trong gió. Những buổi đi học, chúng tôi thường chạy xuống vệ đường, đi dưới tán cây và trên đám cỏ xanh mềm xen lẫn vài bông hoa dại bé nhỏ. Lác đác bên đường người ta trồng những luống rau. Những bông hoa cải màu vàng làm cho con đường thêm rực rỡ. Vừa đi chúng tôi vừa ngắm cánh đồng thẳng cánh cò bay. Gió từ ngoài thổi vào làm dịu đi cái oi ả trưa hè. Bên cạnh con đường có một cái hồ khá rộng. Chiều chiều đi học về, học trò chúng tôi hay xuống đó nghịch nước, hái hoa sen, hoa súng, nô đùa âm ỉ.

Con đường từ nhà tới trường vào lúc tan tầm thật ồn ào, náo nhiệt, có bao người đi lại. Học trò đi học về, từng tốp, từng tốp một vừa đi vừa chuyện trò rôm rả. Chúng tôi nói chuyện với nhau về bài giảng của cô giáo hôm nay, về thầy hiệu trưởng, về bác bảo vệ hay cô lao công... bao nhiêu là thứ chuyện. Chúng tôi chạy tung tăng trên đường. Có đứa còn bỏ cặp trên lưng, lội xuống hồ hái sen. Có cậu học trò đi trên vệ cỏ trơn, tự dung ngã oạch. Chúng tôi quay ra trêu đùa khiến cậu xấu hổ chạy mất. Giờ này người lớn cũng đi làm về. Người đi xe đạp, người đi bộ... hồi hả. Các bác nông dân sau một ngày vất vả, vội vàng quang gánh ra về lo cơm tối. Dưới đồng, lác đác vài người đang làm cỏ. Mấy chú trâu, chú bò thảnh thơi gặm cỏ ngon lành. Trong khi mọi người đang về với tổ ấm của mình thì những chú đánh tôm, đánh tép mới bắt đầu công việc. Trên tay chú linh kinh bao đồ, chuẩn bị sẵn sàng cho một chuyến đi may mắn.

Con đường tới trường thật đẹp và thơ mộng. Nó đã gắn bó với tôi suốt thời gian dài. Tôi thích nhất con đường lúc tan tầm. Đó là khoảng thời gian sôi động nhất. Lúc ấy, tôi lại lặng yên ngắm nhìn mọi thứ, cảnh vật thanh bình và con người thuần hậu. Nhìn con đường đi học, tôi nhớ về câu nói của một nhà văn, trên đời này làm gì có đường, người ta đi lại nhiều lần thì thành đường mà thôi. Vì thế mà tôi cũng chẳng biết con đường này đã bao nhiêu tuổi nữa...